

La solució no vindrà d'Europa

written by Cristina Farran | 22 de desembre de 2019

Aquest dijous hem tingut aparentment una nova victòria independentista. Bona part dels catalans miren cap a Europa, d'on pensen que vindrà la solució als nostres mals des que els suposats líders del procés van ser empresonats o obligats a exiliar-se per un estat que tots estem d'acord a qualificar d'hostil – qualificació mancada d'empatia si pensem que un estat que tem per la seva supervivència es defensarà amb tota l'hostilitat i violència que calgui.

Crec que cal posar les coses al seu lloc per molt que això sigui com rebre un gerro d'aigua freda, la sentència anunciada aquest dijous pel tribunal europeu no representa un pas cap a la independència de Catalunya, ni tan sols una aproximació.

Poques són les veus que així s'atreveixen a afirmar-ho, però una de significativa és la del professor de la Universitat de Tours, Jorge Cagiao, que segueix bastant de prop el que passa en aquest país. Des de Twitter avisa que el deteriorament de la imatge d'Espanya per si sola no farà que la independència caigui de l'arbre com fruita madura. Cal distingir, diu Cagiao, entre el fet de reconèixer i protegir els drets individuals fonamentals i el fet de reconèixer que Catalunya tingui dret a organitzar un referèndum legal i independitzar-se en contra de la voluntat de l'Estat.

Cagiao afirma que aquestes victòries podrien ser utilitzades pel projecte independentista, per això s'hauria de tensar al màxim la situació fins a convertir-se en un problema gruixut, però ni de bon tros és això el que s'està fent (o algú pensa que ERC està creant problemes a Pedro Sánchez i no més aviat mirant de solucionar-los-hi?).

La de Jorge Cagiao no és l'única veu que s'ha pronunciat en aquest sentit, altres tuitaires, com per exemple M.A. Canadell, que ha gravat un vídeo per denunciar que

l'independentisme no ha guanyat res amb la sentència del tribunal europeu, i que qualifica la victòria de dijous de pur processisme per alimentar el victimisme i l'autonomisme ja que no hi ha una victòria política real. Canadell parla del Sindicat de la Rendició i en fa una llista de trenta conceptes que el defineixen, com per exemple la falta d'autocrítica, el xantatge emocional, el fet de negar la realitat, vendre fum i fer servir un llenguatge infantil i superficial.

Arran de fer-se pública aquesta sentència, ha aparegut un nou miratge a l'horitzó, és la possibilitat que Espanya surti de la UE (el Brexit produeix mimetismes). És fàcil pensar un cop més que això ajudarà a la independència, però també un cop més ens fem una vana il·lusió. Si l'Estat espanyol no té darrere la "mare superiora" en forma d'Europa, desfermarà més fàcilment la seva fúria repressora i autoritària. Si Espanya surt d'Europa o se n'allunya, tindrà menys motius per simular que és un estat democràtic i les forces totalitàries emergiran sense aturador. I com bé diu Cagliaio, no hi ha cap organisme a Europa encarregat de vetllar per l'autodeterminació ni cap tribunal europeu s'hi pronunciarà a favor.

Un exemple d'aquesta actitud combativa és la declaració que ha fet el vicepresident del Grup Popular Europeu, González Pons, en la qual diu que si les euroordres no funcionen i els estats europeus no confien uns amb els altres, Espanya no pot treure les fronteres ni continuar dins l'espai Schengen. Aquest senyor no recorda que Espanya s'ha negat sempre a entregar reconeguts nazis quan algun país europeu ho ha reclamat, el cas més conegut és el de León Degrelle, reclamat per Bèlgica durant dècades.

Em pregunto quants espanyols hi ha que volen tornar a aquests temps no gaire llunyans. Però el que ens ha de preocupar és la nostra actitud quan un cop més celebrem victòries que no hem lluitat nosaltres i que no ens portaran a Ítaca. Potser va sent hora que deixem de mirar-nos-ho de lluny estant.

Enllaços dels missatges citats de Twitter:

Da la impresión de q en el nacionalismo cat se confía en q de la deterioración de la imagen de Esp (q ella sola genera, todo sea dicho) a base de sentencias europeas q la desacrediten acabará cayendo la independencia de un árbol, como si fuera fruta madura. No funciona así.

– jorge cagliao y conde (@jorgecagliaoycon) [December 20, 2019](#)

Etic convençut que aquest vídeo s'entendrà millor d'aquí a uns dies.

El què ens sol passar és que la voràgine informativa és tan intensa que crea una espècie de forat negre en la memòria.

No tinc un bola de vidre, però en això no cal.

El Sindicat de la Rendició és previsible.

<https://t.co/Op4j0m4IBq>

– Miquel Aguilar Canadell (@MACanadell) [December 20, 2019](#)

<https://t.co/eHNaJ0UD1U>

– Pat Vila Armangué (@patvilaarmangue) [December 21, 2019](#)